Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [*PAOLO MENGOZZI*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 15. novembrī[1]

Lieta C-561/11

Fédération Cynologique Internationale
pret
Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza

(Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante y n. 1 de Marca Comunitaria (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Kopienas preču zīme — Pārkāpums — "Trešās personas" jēdziens

1. Ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu *Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante* [Alikantes Komerctiesa Nr. 1] uzdod Tiesai jautājumu par to, kā interpretēt Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi[2] (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 207/2009") 9. panta 1. punktu.

2. Jautājums, kuru Tiesai lūdz atrisināt, attiecas uz jēdziena "trešās personas" definīciju, pret kurām saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem Kopienas preču zīmes īpašnieks var celt prasību par preču zīmes pārkāpumu. It īpaši ir jānoskaidro, vai šāds jēdziens, kas ir paredzēts Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktā, ietver arī vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieku un vai tādā gadījumā agrāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašniekam, lai tas varētu celt prasību par preču zīmes pārkāpumu pret vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieku, iepriekš ir jālūdz Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) atzīt vēlāk reģistrētu preču zīmi par spēkā neesošu.

3. Uzreiz ir jānorāda, ka šajā lietā uzdotā jautājuma pamatā esošā problēma, par kuru, kā vēlāk būs redzams labāk, notiek arī aktīvas debates doktrīnā un judikatūrā Spānijā, nav pavisam jauna. Nesen Tiesa nosprieda par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas saņemts no šīs pašas iesniedzējtiesas, kas ir šajā lietā, attiecībā uz pilnībā analogu jautājumu saistībā ar Regulas Nr. 6/2002 par Kopienas dizainparaugiem[3] interpretāciju. Savos secinājumos minētajā lietā[4] es jau norādīju, ņemot vērā būtiskas pastāvošas atšķirības starp Kopienas dizainparaugu un Kopienas preču zīmju reģistrēšanas procedūrām, ka apsvērumi, kas ir norādīti saistībā ar vienu nozari, nav automātiski piemērojami arī otrai nozarei. Analizējot šajā lietā iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu, es uzskatu par lietderīgu ņemt vērā to pieeju, kādu Tiesa izvēlējās spriedumā lietā *Celaya*, neaizmirstot nozīmīgās procesuālās atšķirības, kas pastāv starp preču zīmju un dizainparaugu nozarēm.

1 — Oriģinālvaloda – itāļu.

2 — OV L 78, 1. lpp.

3 — Skat. 2012. gada 16. februāra spriedumu lietā C-488/10 *Celaya Emparanza y Galdos Internacional*, kurā Tiesa sprieda par *Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante* uzdoto prejudiciālo jautājumu attiecībā uz jēdziena "trešās personas" Padomes 2001. gada 12. decembra Regulas (EK) Nr. 6/2002 par Kopienas dizainparaugiem (OV L 3, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 6/2002") 19. panta 1. punktā interpretāciju.

4 — Skat. manus secinājumus lietā C-488/10, kas ir minēti iepriekšējā zemsvītras piezīmē, sniegti 2011. gada 8. novembrī, it īpaši to 20.–23. punktu.

I – Atbilstošās tiesību normas

4. Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 preambulas 7. apsvērumu Kopienas preču zīmes reģistrāciju atsaka tad, ja tā ir pretrunā agrākām tiesībām. Preambulas 8. apsvērumā ir noteikts, ka Kopienas preču zīmes piešķirtajai aizsardzībai, kuras funkcija ir jo īpaši garantēt preču zīmi kā izcelsmes norādi, būtu jābūt pilnīgai, ja preču zīme un apzīmējums un preces vai pakalpojumi ir līdzīgi. Šajā apsvērumā turklāt ir norādīts, ka jēdziens "līdzīgs" būtu jāizskaidro saistībā ar līdzības iespēju radīt neskaidrību [sajaukšanas iespēju].

5. Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktā ir norādītas tiesības, ko Kopienu preču zīme piešķir tās īpašniekam:

"Kopienas preču zīme piešķir tās īpašniekam uz to ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības aizliegt visām trešajām personām bez viņa piekrišanas darījumos izmantot:

a) apzīmējumu, kas ir identisks Kopienas preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta Kopienas preču zīme;

b) jebkādu apzīmējumu, kurš tā identiskuma vai līdzības Kopienas preču zīmei dēļ un Kopienas preču zīmes aptverto preču vai pakalpojumu un zīmes identiskuma vai līdzības dēļ varētu maldināt sabiedrību; iespēja maldināt ir asociāciju iespēja ar agrāko preču zīmi;

c) jebkādu apzīmējumu, kas ir identisks vai līdzīgs Kopienas preču zīmei saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, kas nav līdzīgi tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta Kopienas preču zīme, ja šī pēdējā ir Kopienā pazīstama [šai pēdējai Kopienā ir reputācija] un ja minētās zīmes izmantošanā bez pietiekama iemesla [nepamatoti izmantojot minēto apzīmējumu] varētu netaisnīgi gūt labumu no Kopienas preču zīmes atšķirīguma [atšķirtspējas] vai pazīstamības [reputācijas] vai tai kaitēt."

6. Regulas Nr. 207/2009 54. pantā ar virsrakstu "Ierobežojumi piekrišanas rezultātā" ir paredzēts, ka, ja Kopienas preču zīmes īpašnieks piecu secīgu gadu ilgā laika periodā ir piekritis [tolerējis] vēlākas Savienības preču zīmes izmantošanai Kopienā, par šo izmantošanu zinādams, tam, pamatojoties uz agrāku preču zīmi, vairs nav tiesību iesniegt pieteikumu par vēlākās preču zīmes spēkā neesamību vai iebilst pret vēlākās preču zīmes izmantošanu.

II – Fakti, pamata tiesvedība un prejudiciālais jautājums

7. Prasītāja pamatlietā, *La Fédération Cynologique Internationale* (turpmāk tekstā – "*FCI*"), ir 1911. gadā izveidota starptautiska organizācija kinoloģijas atbalstam, un tai pieder Kopienas kombinētā preču zīme Nr. 4438751, kuras reģistrācijas pieteikums ir iesniegts 2005. gada 28. jūnijā un kas ir tikusi reģistrēta 2006. gada 5. jūlijā attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 35., 41., 42. un 44. klasē atbilstoši Nicas 1957. gada 15. jūnija Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām, kas ir pārskatīts un grozīts. Informācijai, šī preču zīme ir atveidota šādi:

8. Atbildētāja pamatlietā, *La Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza* (turpmāk tekstā – "*FCIPPR*"), ir 2004. gadā izveidota privāta asociācija, un tai pieder trīs Spānijas [valsts] preču zīmes, kas ir reģistrētas attiecībā uz šādām precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 16. klasē:

— vārdiska preču zīme Nr. 2614806, "FEDERACIÓN CANINA INTERNACIONAL DE PERROS DE PURA RAZA – F.C.I.", kuras reģistrācijas pieteikums ir iesniegts 2004. gada 23. septembrī un kas ir reģistrēta 2005. gada 20. jūnijā;

— kombinēta preču zīme Nr. 2786697, "FEDERACIÓN CANINA INTERNACIONAL DE PERROS DE PURA RAZA", kuras reģistrācijas pieteikums ir iesniegts 2007. gada 9. augustā un kas ir reģistrēta 2008. gada 12. martā;

— kombinēta preču zīme Nr. 2818217, "FEDERACIÓN CINOLOGICA INTERNACIONAL + FCI", kuras reģistrācijas pieteikums ir iesniegts 2008. gada 11. februārī un kas ir reģistrēta 2008. gada 26. augustā.

9. 2009. gada 12. februārī *FCIPPR* lūdza ITSB reģistrēt šādi atveidotu apzīmējumu kā Kopienas preču zīmi attiecībā uz 16. klasē ietilpstošām precēm:

10. 2010. gada 5. februārī *FCI* iesniedza iebildumus par šāda apzīmējuma kā Kopienas preču zīmes reģistrāciju. Tomēr formāla pārkāpuma dēļ, kas saistīts ar iebildumu nodevas nesamaksu, iebildumi tika noraidīti un tādēļ 2010. gada 3. septembrī iepriekšējā punktā norādītais apzīmējums tika reģistrēts kā Kopienas preču zīme ar Nr. 7597529.

11. 2010. gada 18. jūnijā *FCI* iesniedzējtiesā cēla prasību par 8. punktā minēto valsts preču zīmju atzīšanu par spēkā neesošām tādēļ, ka pastāv sajaukšanas iespēja ar tās Kopienas preču zīmi Nr. 4438751, kas ir attēlota 7. punktā, kā arī prasību par minēto preču zīmju pārkāpumu. Šīs tiesvedības ietvaros *FCIPPR* apstrīdēja, ka pastāv šāda sajaukšanas iespēja starp tās valsts preču zīmēm un Kopienas preču zīmi Nr. 4438751, un iesniedza pretprasību, lūdzot atcelt šo Kopienas preču zīmi, apgalvojot, ka tā esot reģistrēta ļaunprātīgi un tā radot sajaukšanas iespēju ar tās agrāko valsts preču zīmi Nr. 2614806.

12. Pēc tam 2010. gada 18. novembrī *FCI* lūdza ISTB atcelt *FCIPPR* reģistrēto Kopienas preču zīmi Nr. 7597529. Tomēr 2011. gada 20. septembrī pēc *FCIPPR* lūguma ITSB nolēma apturēt tajā [celtās prasības izskatīšanu] tādēļ, ka vēl tiek izskatīta lieta par šo prejudiciālo tiesvedību.

13. Iesniedzējtiesa norāda, ka tiesvedībā, kurā tai vēl ir jālemj, ir jānoskaidro, vai strīdā ar trešo personu var atsaukties uz ekskluzīvām tiesībām, kuras ar Regulu Nr. 207/2009 tiek piešķirtas Kopienas preču zīmes īpašniekam, šajā lietā – *FCI*, pat ja šī persona ir vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašniece, šajā lietā – *FCIPPR*, kamēr šī pēdējā preču zīme nav atzīta par spēkā neesošu.

14. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa apturēja tiesvedību un iesniedza Tiesā šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai tiesvedībā par Kopienas preču zīmei piešķirto ekskluzīvo tiesību pārkāpumu [Regulas Nr. 207/2009] 9. panta 1. punktā paredzētās tiesības aizliegt trešajām personām tās izmantošanu darījumos attiecas uz jebkuru trešo personu, kas izmanto apzīmējumu, kurš varētu radīt sajaukšanas iespēju (tā līdzības ar Kopienas preču zīmi dēļ un preču vai pakalpojumu [līdzības] dēļ), vai, gluži pretēji, tāda trešā persona, kura izmanto šo sajaucamo apzīmējumu, kas tai par labu ir reģistrēts kā Kopienas preču zīme, ir izslēgta [no trešo personu jēdziena] tikmēr, kamēr šī vēlākas preču zīmes reģistrācija tiek atzīta par spēkā neesošu?"

III – Tiesvedībā Tiesā

15. Rīkojums par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesas kancelejā tika saņemts 2011. gada 8. novembrī. *FCI*, *FCIPPR*, Grieķijas un Itālijas valdība, kā arī Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. 2012. gada 3. oktobra tiesas sēdē mutvārdu apsvērumus sniedza *FCI*, Grieķijas valdība un Komisija.

IV – Juridiskā analīze

A – *Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību*

16. Vispirms ir jāaplūko *FCI* rakstveida apsvērumos norādītie argumenti, ar kuriem tiek apstrīdēta lūguma sniegt prejudiciālo nolēmumu pieņemamība. *FCI* galvenokārt apgalvo, ka iesniedzējtiesas uzdotais jautājums nav nepieciešams, lai atrisinātu strīdu pamatlietā. *FCI* celtā prasība sakarā ar preču zīmes pārkāpumu un prasība par atzīšanu par spēkā neesošu šajā lietā esot vērstas tikai pret valsts preču zīmēm, kuru īpašniece ir *FCIPPR*, nevis pret vēlāku Kopienas preču zīmi Nr. 7597529, kura ir reģistrēta pēc prasības celšanas pamatlietā. Turklāt šāds jautājums esot uzdots pēc iesniedzējtiesas iniciatīvas un lietas dalībniekiem neesot bijusi iespēja izteikt savu viedokli par to, bet šādai iespējai bija jābūt.

17. Pirmām kārtām, attiecībā uz iesniedzējtiesas uzdotā jautājuma nozīmi pamatlietā jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros un kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesas atteikums lemt par valsts tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iespējams tikai tad, ja acīmredzami ir skaidrs, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesas rīcībā nav tādu vajadzīgo faktisko un tiesisko apstākļu, lai varētu sniegt noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem [5].

18. Šajā lietā neviens elements neļauj secināt, ka valsts tiesa būtu formulējusi hipotētisku jautājumu vai ka tam nebūtu nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu. Tieši pretēji, no rīkojuma par prejudiciālā jautājuma uzdošanu izriet, ka pamatlietā *FCI*, pirmkārt, paziņoja par vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes nelikumīgu izmantošanu, iesniedzot rakstveida pieteikumu pēc šīs preču zīmes reģistrācijas, un, otrkārt, pieprasīja izbeigt izmantot jebkādu apzīmējumu, kuru var sajaukt ar agrāko Kopienas preču zīmi, tādējādi šajā prasībā ietverot arī vēlākas Kopienas preču zīmes izmantošanu.

19. Otrām kārtam, attiecībā uz to, ka iesniedzējtiesa esot pēc savas iniciatīvas iesniegusi prejudiciālo jautājumu, pietiek atgādināt, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tas, ka pamatlietas dalībnieki iesniedzējtiesā nav norādījuši ar Savienības tiesībām saistītu problēmu, neliedz šai tiesai iespēju vērsties Tiesā. Paredzot vēršanos Tiesā ar prejudiciāliem jautājumiem, ja "šādu jautājumu ierosina valsts tiesā", LESD 267. panta otrās un trešās daļas mērķis nav attiecināt šo iespēju vērsties Tiesā tikai uz gadījumiem, kad kāds pamatlietas dalībnieks pēc savas iniciatīvas ir ierosinājis jautājumu par Savienības tiesību interpretāciju vai spēkā esamību, bet minētās normas attiecas arī uz gadījumiem, kad šādu jautājumu ir ierosinājusi pati valsts tiesa, uzskatot, ka Tiesas nolēmums šajā jautājumā tai ir "vajadzīgs sprieduma taisīšanai" [6].

20. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prejudiciālais jautājums, manuprāt, ir jāuzskata par pieņemamu.

5 — Plašajā judikatūrā šajā jautājumā kā pēdējos skat. 2012. gada 28. februāra spriedumu lietā C-41/11 *Inter-Environnement Wallonie* un *Terre wallonne*, 35. punkts, un 2012. gada 29. marta spriedumu lietā C-599/10 *SAG ELV Slovensko* u.c., 15. punkts un tajā minētā judikatūra.

6 — 1981. gada 16. jūnija spriedums lietā 126/80 *Salonia* (*Recueil*, 1563. lpp., 7. punkts) un 2012. gada 8. marta spriedums lietā C-251/11 *Huet*, 23. punkts.

B – *Par prejudiciālo jautājumu*

1) Ievada apsvērumi

21. Kā es uzsvēru iepriekš un kā tas ir norādīts manos secinājumos lietā *Celaya* [7], iesniedzējtiesas iesniegtais jautājums par personas definīciju ("trešā persona"), pret kuru preču zīmes īpašnieks var celt prasību par preču zīmes pārkāpumu, un ar to saistītais jautājums par iespējamo prejudiciālo saikni starp prasību par atzīšanu par spēkā neesošu un prasību par preču zīmes pārkāpumu konfliktsituācijas gadījumā starp reģistrēto preču zīmju īpašniekiem tiek aktīvi debatēti Spānijas doktrīnā un judikatūrā, pat ja ir jāprecizē, ka šie jautājumi nav pilnībā neskarti Eiropas tiesību panorāmā [8].

22. Kā *Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante* ir norādījusi rīkojumā par prejudiciālā jautājuma uzdošanu, Spānijā *Tribunal Supremo* judikatūrā pašreiz pastāv tendence preču zīmju nozarē piemērot tā saucamo "*inmunidad registral*" doktrīnu, saskaņā ar kuru preču zīmes reģistrācija tiek uzskatīta par aizsardzību pret nelikumīgu izmantošanu un tādēļ ir noteikts, ka šādu darbību veikšanai ir nepieciešams atzīt preču zīmi par spēkā neesošu, pat ja tā ir bijusi reģistrēta vēlāk nekā tā preču zīme, kura tiek norādīta, pamatojot prasību par preču zīmes pārkāpumu. Būtībā saskaņā ar šo tēzi izmantošana nav nelikumīga, ja norādītais pārkāpuma izdarītājs izmanto savu reģistrēto preču zīmi, tāpēc, ka prasību par preču zīmes pārkāpumu var celt tikai tad, kad vēlāk reģistrētā preču zīme ir atzīta par spēkā neesošu.

23. Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Celaya* [9] Tiesa, kurai tika lūgts atbildēt uz tādu pašu jautājumu, kāds ir uzdots šajā lietā, bet Kopienas dizainparaugu nozarē, šajā nozarē izvēlējās no "*inmunidad registral*" doktrīnas atšķirīgu risinājumu un nosprieda, ka tiesības aizliegt trešajām personām izmantot Kopienas dizainparaugu, kuras piešķirtas ar Regulu Nr. 6/2002 [10], attiecas uz jebkuru trešo personu, kas izmanto tādu pašu dizainparaugu, ieskaitot tās trešās personas, kuras ir vēlāk reģistrēta Kopienas dizainparauga īpašnieces. Tādējādi Tiesa uzskatīja, ka apstāklis, ka dizainparaugs ir reģistrēts, nepiešķir tā īpašniekam "aizsardzību" pret prasību par preču zīmes pārkāpumu, ja viņa īpašumtiesības nav atzītas par spēkā neesošām, un būtībā noraidīja saiknes pastāvēšanu starp lūgumu par spēkā neesamības atzīšanu un prasību par preču zīmes pārkāpumu gadījumā, kad strīds ir par reģistrētiem dizainparaugiem.

24. Es jau esmu atgādinājis, ka dizainparaugu nozarē un arī preču zīmju nozarē pastāv būtiskas atšķirības, kas it īpaši ir saistītas ar attiecīgā intelektuālā īpašuma tiesību reģistrācijas kārtību un procedūru, un ka šīs atšķirības nepieļauj *automātiski* piemērot vienas nozares apsvērumus un judikatūras nolēmumus otrai nozarei [11]. Tomēr, manuprāt, ir jāvadās no pastāvošo procesuālo atšķirību analīzes abās nozarēs, lai vēlāk varētu izpētīt, vai šīs atšķirības attaisno to, ka preču zīmju nozarē tiek izvēlēta atšķirīga pieeja no Tiesas izvēlētās pieejas dizainparaugu nozarē.

7 — Skat. iepriekš šo secinājumu 3. punktu, kā arī manus secinājumus lietā *Celaya* (minēti iepriekš 4. zemsvītras piezīmē, 19. punkts).

8 — Interesanti ir piezīmēt, ka tāda pati problēma, kā tiek aplūkota šajā lietā, tika risināta Vācijā jau iepriekšējā gadsimta sākumā, kur pat to norisinājās intensīvas debates starp tā laika augstākajām tiesām. Precīzāk – pirmajās judikatūras tendencēs *Reichsgericht* [Augstākā tiesa] bija uzskatījusi, ka reģistrētas preču zīmes izmantošanu nevar uzskatīt par pretlikumīgu, ja tās reģistrācija preču zīmju reģistrā nav atcelta (šajā ziņā skat. *Reichsgericht* 1906. gada 13. novembra spriedumu lietā II 155/06, *RGZ* 64, 273. un nākamās lpp., un it īpaši 275. lpp.). Tomēr vēlāk šī pati *Reichsgericht* "atteicās" no šāda virziena kādā 1927. gada spriedumā, kurā šī tiesu iestāde uzskatīja, ka vēlāk reģistrētas preču zīmes izmantošanas objektīvā nelikumība izriet tieši no agrākai preču zīmei piešķirtām prioritārām tiesībām (skat. *Reichsgericht* 1927. gada 20. septembra spriedumu lietā II 409/26, *RGZ* 118, 76. un turpmākās lpp., it īpaši 78. un 79. lpp.).

9 — Minēts 3. zemsvītras piezīmē.

10 — Minēta 3. zemsvītras piezīmē.

11 — Skat. iepriekš šo secinājumu 3. punktu, kā arī manus secinājumus lietā *Celaya* (minēti iepriekš 4. zemsvītras piezīmē, 20.–22. punkts).

2) Par atšķirībām dizainparaugu un preču zīmju reģistrācijas procedūrā

25. Manos iepriekš minētajos secinājumos lietā *Celaya* es esmu norādījis, ka dizainparaugu un preču zīmju reģistrācijas procedūru pamata atšķirība ir tā, ka preču zīmēm – un nevis dizainparaugiem – piemērojamais tiesiskais regulējums paredz daudz sarežģītāku reģistrācijas procedūru, kas ietver ISTB veiktu *iepriekšēju* pārbaudi, ko var dēvēt par pārbaudi "pēc būtības" un kuras laikā trešās personas var iesniegt apsvērumus vai pat iebilst pret preču zīmes reģistrāciju.

26. Precīzāk, dizainparauga reģistrācija gandrīz automātiski notiek vienkāršotā procedūrā, kurā ISTB veic arī formālu reģistrācijas pieteikuma pārbaudi [12]. Regulā Nr. 6/2002 nav paredzēts veikt padziļinātu pārbaudi attiecībā uz atbilstību aizsardzības iegūšanas nosacījumiem pirms reģistrācijas [13], nedz arī trešo personu iejaukšanās vai iebildumi reģistrācijas procedūras laikā. Šāda veida vienkāršotas reģistrēšanas procedūras Kopienas dizainparaugu reģistrēšanai mērķis ir līdz minimumam samazināt formalitātes un citus procesuālus un administratīvus apgrūtinājumus, kā arī tai jāsaistās ar pēc iespējas mazākām izmaksām, lai darītu reģistrāciju vieglāk pieejamu maziem un vidējiem uzņēmumiem, kā arī atsevišķiem modelētājiem [14].

27. Savukārt preču zīmju nozarē Regulā Nr. 207/2009 ir paredzēts, ka jāveic "*ex ante*" pārbaude pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas, kurā ISTB veic reģistrācijas pieteikuma analīzi, kas nav tikai formāla pārbaude, bet pieteikuma pārbaude pēc būtības, aplūkojot iespējamo absolūto vai relatīvo reģistrēšanas atteikuma pamatojumu esamību [15]. Šādas procedūras laikā, pirmkārt, trešām personām ir iespēja pēc Kopienas preču zīmes pieteikuma publicēšanas iesniegt ISTB rakstiskus apsvērumus, norādot pamatojumu, kādēļ preču zīmi nedrīkstētu reģistrēt *ex officio*, it īpaši, ja pastāv absolūti reģistrēšanas atteikuma pamatojumi [16]. Otrkārt, agrāku [īpašum]tiesību īpašniekiem ir iespēja iesniegt iebildumus pret attiecīgās preču zīmes reģistrāciju, norādot relatīvu reģistrēšanas atteikuma pamatojumu esamību [17].

28. Tātad preču zīmju nozarē trešo personu stāvoklis, it īpaši agrāk reģistrētu preču zīmju īpašnieku tiesības, tomēr ir labāk aizsargāts pat jau no procedūras sākotnējās stadijas. Sistēma piedāvā šīm personām tādas procesuālas tiesības, kādas tām nav dizainparaugu nozarē. Konkrētāk – Regulā Nr. 207/2009 agrākas preču zīmes īpašniekam ir dota iespēja preventīvi iebilst pret vēlākas preču zīmes reģistrāciju, kuru tas uzskata esam pretrunā viņa reģistrētajai preču zīmei, turpretī 26. punktā izklāstīto ātras procedūras prasību dēļ tāda iespēja netiek piedāvāta dizainparauga īpašniekam.

29. Iepriekš minētās reģistrācijas procedūru atšķirības nozīmē, ka preču zīmes reģistrācija, kas ir notikusi pēc sarežģītas procedūras, ir jāuzlūko ar lielāku "cieņu" salīdzinājumā ar [reģistrētu] dizainparaugu [18]. Līdz ar to tādas *ex ante* aizsardzības sistēmas paredzēšana, kāda ir noteikta Regulā Nr. 207/2009, nozīmē, ka preču zīmju ļaunprātīgas reģistrēšanas risks, vai katrā ziņā tādu reģistrēšanas

12 — Dizainparaugu reģistrācijas procedūra ir noteikta Regulas Nr. 6/2002 (minēta iepriekš 3. zemsvītras piezīmē) V sadaļā (45.–50. pants).

13 — Skat. Regulas Nr. 6/2002 (minēta iepriekš 3. zemsvītras piezīmē) preambulas 18. apsvērumu. Tomēr jānorāda, ka šīs regulas 47. pantā ir paredzēts, ka jāveic "nereģistrēšanas pamatu" pārbaude, kaut gan tā ir ierobežota.

14 — Skat. Regulas Nr. 6/2002 (minēta iepriekš 3. zemsvītras piezīmē) preambulas 18. un 24. apsvērumu.

15 — Absolūtie reģistrācijas atteikuma pamatojumi ir paredzēti Regulas Nr. 207/2009 7. pantā (skat. arī regulas 37. pantu); relatīvie reģistrācijas atteikuma pamatojumi ir paredzēti Regulas Nr. 207/2009 8. pantā (skat. arī šīs regulas 40.–42. pantu).

16 — Skat. Regulas Nr. 207/2009 40. pantu.

17 — Skat. Regulas Nr. 207/2009 41. un 42. pantu. Šajā ziņā skat. arī Regulas Nr. 207/2009 38. pantu, kurā ir paredzēta agrāko preču zīmju, kuras potenciāli var būt pretrunā reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei, meklēšanas procedūra.

18 — Skat. manus secinājumus lietā *Celaya* (minēta iepriekš 4. zemsvītras piezīmē, 23. punkts).

gadījumu risks, ar kuriem tiek kaitēts iepriekš reģistrētu preču zīmju īpašnieku tiesībām, ir skaidri mazāks nekā dizainparaugu nozarē [19]. Tātad apzīmējuma reģistrēšana par Kopienas preču zīmi pēc šāda veida procedūras piešķir tās īpašniekam augstākas pakāpes tiesisku drošību saistībā ar apstākli, ka viņa preču zīme nekaitē kādām agrākām tiesībām.

30. Tomēr šādi apsvērumi nenozīmē, ka preču zīmju nozarē tādu reģistrāciju risks, kas rada kaitējumu agrākām tiesībām, būtu pilnībā izslēgts un ka šādā nozarē nevarētu rasties situācija, kad Kopienas preču zīme tiek reģistrēta, kaut gan tā var radīt kaitējumu ekskluzīvajām īpašumtiesībām, kuras ir ieguvis citas agrāk reģistrētas preču zīmes īpašnieks. Šāda veida situācijas var rasties, piemēram, gadījumā, kad agrākas preču zīmes īpašnieks nav bijis iesniedzis iebildumus pret vēlākas preču zīmes reģistrāciju vai, kā tas ir pamatlietas gadījumā, kad iebildumi ir noraidīti kādu no analīzes pēc būtības neatkarīgu iemeslu dēļ, piemēram, procesuālā rakstura iemeslu dēļ [20].

31. Tomēr, lai gan iespējamība ir neliela, arī preču zīmju nozarē var būt tādi gadījumi, kad, tāpat kā tas var notikt dizainparaugu nozarē, tiek reģistrēta Kopienas preču zīme, kas var apdraudēt citas agrāk reģistrētas preču zīmes pamatfunkciju. Arī šī iemesla dēļ preču zīmju nozarē, tāpat kā ir noteikts dizainparaugu nozarē, Regula Nr. 207/2009 paredz tādu aizsardzības formu, ko var definēt kā "*ex post*", proti, prasību par atzīšanu par spēkā neesošu un prasību par preču zīmes pārkāpumu, kuru mērķis ir izslēgt no sistēmas tādas preču zīmes, kuras nedrīkstēja tikt reģistrētas, vai apturēt agrākai preču zīmei kaitējošā apzīmējuma iedarbību. Šādi aizsardzības veidi ir definēti kā "*ex post*" tādēļ, ka reģistrētu preču zīmju konflikta gadījumā agrākas preču zīmes īpašnieks tos var izmantot savas preču zīmes aizsardzībai tikai pēc tam, kad nelikumīgi izmantotā vai kaitējošā vēlākā preču zīme ir reģistrēta, un tas ir neatkarīgi no tā, vai ir iesniegti iespējami iebildumi pret vēlākās preču zīmes, par kuru ir celta prasība, reģistrāciju, vai no šo iebildumu rezultāta.

32. Patiesībā man šķiet, ka šajā lietā tieši parādās problēmas galvenā būtība: vai apstāklis, ka preču zīmju nozarē pastāv "*ex ante*" aizsardzības veids – kas ir agrākas preču zīmes īpašnieka iespēja iesniegt iebildumus pret preču zīmes reģistrāciju –, kas ir paredzēts papildus "*ex post*" aizsardzības veidiem, kuri ir kopīgi gan dizainparaugu nozarei, gan preču zīmju nozarei, var attaisnot [manis izvēlēto] atšķirīgo attieksmi no tās, kuru Tiesa ir izvēlējusies iepriekš minētajā spriedumā lieta *Celaya*, izslēdzot no trešo personu jēdziena Regulas Nr. 207/02009 9. panta 1. punkta izpratnē vēlākas preču zīmes, kas ir likumīgi reģistrēta, īpašnieku tikmēr, kamēr šāda preču zīme nav atzīta par spēkā neesošu? Kā es paskaidrošu sīkāk tālāk, atbilde uz šo jautājumu, manuprāt, ir noliedzoša.

3) Par prejudiciālo jautājumu

33. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa lūdz Tiesu interpretēt jēdzienu "trešā persona" Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktā, jautājot, vai atbilstoši šai tiesību normai reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieks var celt tiešu prasību par preču zīmes pārkāpumu pret vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieku vai, tieši pretēji, to drīkst darīt tikai pēc tam, kad vēlāka preču zīme ir atzīta par spēkā neesošu.

19 — Skat. manus secinājumus lietā *Celaya* (minēti iepriekš 4. zemsvītras piezīmē, 23. punkts). Šādas sistēmas ieviešana līdz ar to nozīmē, ka preču zīmju nozarē nav piemērojami apsvērumi, kas ir norādīti manos secinājumos attiecībā uz ļaunprātīga preču zīmes pārkāpēja teorētisko iespēju gadījumā, ja tiek atzīta [prejudiciāla] saistība starp lūgumu atzīt par spēkā neesošu un prasību par preču zīmes pārkāpumu, izmantot kavējumu radošus līdzekļus, atkārtoti lūdzot reģistrēt nedaudz atšķirīgas preču zīmes vai dizainparaugus, teorētiski arī pēc vēlāk apstrīdēta dizainparauga atzīšanas par spēkā neesošu, nolūkā turpināt tirgot būtībā identisku preci, šādi būtiski apdraudot Savienības tiesību aktu dizainparaugu nozarē sistēmu un lietderīgo iedarbību (skat. manu secinājumu lietā *Celaya* 31.–33. punktu). Šāda veida situācijas nevar rasties preču zīmju nozarē, jo tādos gadījumos agrākas preču zīmes īpašniekam vienmēr ir iespēja *preventīvi* apturēt vēlāk pieprasītas preču zīmes reģistrāciju, kas ir pieprasīta ļaunprātīgi, iesniedzot iebildumus pret tās reģistrāciju saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 41. pantu.

20 — To, ka šāda veida situācijas var rasties, turklāt var secināt no Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta un 57. panta 5. punkta teksta.

34. Savā rīkojumā iesniedzējtiesa uzsver, ka gramatiski, sistēmiski, loģiski un funkcionāli pamatojumi dod priekšroku tādai pašai aplūkojamās tiesību normas interpretācijai, kādu Tiesa izvēlējās iepriekš minētajā spriedumā lietā *Celaya* attiecībā uz dizainparaugiem un saskaņā ar kuru reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieks drīkst aizliegt *jebkurai* trešai personai izmantot apzīmējumu, kurš ir ietverts Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktā, neatkarīgi no tā, vai šādu apzīmējumu trešā persona vēlāk ir vai nav reģistrējusi kā Kopienas preču zīmi. *FCI*, Komisija, kā arī Grieķijas un Itālijas valdība atbalsta šādu pieeju.

35. Tomēr iesniedzējtiesa uzsver, ka Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktu var arī interpretēt saskaņā ar tendencēm Spānijas judikatūrā, piemērojot minēto "*inmunidad registral*" [21] doktrīnu, tādā veidā, ka tā nepieļauj agrākas Kopienas preču zīmes īpašniekam aizliegt vēlāk reģistrētas preču zīmes izmantošanu, kamēr tā nav atzīta par spēkā neesošu. Šāda otrā iespējamā interpretācija balstītos uz principu "*qui iure suo utitur, neminem laedit*", saskaņā ar kuru persona, kas īsteno savas tiesības, šajā lietā – tiesības izmantot vēlāk reģistrētu preču zīmi, nevienam nekaitē. Šādu nostāju ir atbalstījusi tikai *FCIPPR*, it īpaši uzsverot nepieciešamību aizsargāt ekskluzīvās tiesības, kas piešķirtas preču zīmes reģistrēšanas brīdī, piemērojot tiesiskās drošības principu.

36. Tādējādi, tāpat kā spriedumā lietā *Celaya*, šeit ir situācija, kurā, lai arī kāds risinājums tiktu izvēlēts, intelektuālā īpašuma, šajā gadījumā – reģistrētas preču zīmes, īpašumtiesības īpašniekam tomēr nesniedz pilnīgu un absolūtu aizsardzību [22].

37. Ja situāciju aplūko no agrākās preču zīmes viedokļa, gadījumā, kad jānolemj, ka tās īpašnieks var celt prasību par preču zīmes pārkāpumu pret vēlāk reģistrētas preču zīmes īpašnieku, šāds risinājums nozīmētu samazināt vēlāk reģistrētas preču zīmes īpašnieka aizsardzības līmeni, kuram tad varētu aizliegt izmantot viņa likumīgi reģistrēto preču zīmi. Savukārt, ja situāciju aplūko no vēlāk reģistrētās preču zīmes viedokļa un ja būtu jāuzskata, ka iepriekšēja šīs preču zīmes atzīšana par spēkā neesošu ir priekšnoteikums prasībai par preču zīmes pārkāpumu, kuras mērķis ir aizsargāt agrāko preču zīmi, tad šīs agrāk [reģistrētās pēdējās preču zīmes] aizsardzība zaudētu spēku tiktāl, ciktāl šīs preču zīmes reģistrācija negarantētu tās īpašniekam tādas *ekskluzīvas* tiesības to izmantot, kas ir noteiktas Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktā, vismaz tik ilgi, kamēr tā nav atzīta par spēkā neesošu.

38. Pirmajā gadījumā virsroku pār vēlākās preču zīmes īpašnieka *ius utendi*, proti, tiesībām izmantot apzīmējumu, kurš veido šo preču zīmi, gūtu agrākās preču zīmes īpašnieka *ius excludendi*, proti, viņa tiesības aizliegt trešajām personām izmantot apzīmējumu, kas veido šādu preču zīmi [23]. Otrajā gadījumā līdzsvars starp abām tiesībām novestu tieši pie pretēja rezultāta. Tāpat kā dizainparaugu gadījumā vienas vai otras interpretācijas izvēle ir jāizdara starp divām principā līdzvērtīgām tiesībām.

39. Tā, izvēloties starp divu konfliktējošu preču zīmju piešķirtajām tiesībām, kurām būtu jāgūst virsroka, agrākajām vai vēlākajām, manuprāt, nevar neņemt vērā pamatprincipu, kas raksturo preču zīmju nozarē ieviesto aizsardzības sistēmu un kas ir vispārēji atzīts pamatprincips intelektuālā īpašuma tiesībās vispār, proti, *īpašumtiesību principu*, saskaņā ar kuru agrākas ekskluzīvas tiesības, šajā lietā – agrāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašumtiesības, gūst virsroku pār vēlāk piešķirtajām tiesībām, šajā lietā – vēlāk

21 — Skat. iepriekš šo secinājumu 22. punktu.

22 — Skat. manus secinājumus lietā *Celaya* (minēti iepriekš 4. zemsvītras piezīmē, 30. punkts).

23 — Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktā, tāpat kā Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 299, 25. lpp.), 5. panta 1. punktā, atšķirībā no dažu valstu tiesībām, piemēram, Spānijas tiesību aktiem, kā arī pretēji Regulai Nr. 6/2002, ir paredzēts tikai tas, ka Kopienas preču zīme piešķir tās īpašniekam "ekskluzīvas tiesības", precizējot vienīgi, ka šīs ekskluzīvās tiesības ietver tiesības aizliegt trešajām personām tirdzniecībā izmantot a), b) un c) apakšpunktā norādītos apzīmējumus. Tomēr doktrīnā tiek uzsvērts, ka šīs "ekskluzīvās tiesības" ietver ne tikai negatīvās tiesību normā skaidri noteiktās tiesības – *ius excludendi* –, kas ir tiesības aizliegt trešajām personām izmantot identisku vai līdzīgu apzīmējumu, bet arī pozitīvās tiesības, proti, tiesības izmantot šādu apzīmējumu, kas ir *ius utendi*, kuras, iespējams, var īstenot, arī piešķirot licenci attiecībā uz šo preču zīmi. Turklāt šādu tiesību pozitīva rakstura esamība ir raksturīga preču zīmes īpašumtiesībām. Visbeidzot, kā norādīja ģenerāladvokāts Džeikobss [*Jacobs*] 2001. gada 20. septembra secinājumos lietā C-2/00 *Hölterhoff* (2002. gada 14. maija spriedums, *Recueil*, I-4187. lpp.), uzņēmējs reģistrē preču zīmi galvenokārt nevis tādēļ, lai aizliegtu tās izmantošanu trešām personām, bet lai to pats izmantotu. Turklāt tiesības izmantot ir centrālais un būtiskais īpašumtiesību, ieskaitot arī intelektuālā īpašuma tiesības, elements.

reģistrētu Kopienas preču zīmju tiesībām [24]. Kā pareizi ir norādījusi Eiropas Komisija savos apsvērumos un pēc analoģijas ar Tiesas nospriesto dizainparaugu nozarē spriedumā lietā *Celaya* [25], Regulas Nr. 207/2009 normas var interpretēt tikai saskaņā ar preču zīmju nozares pamatprincipu, kurš ir izteikts pašas Regulas Nr. 207/2009 īpašajos noteikumos [26], kā arī citu regulu – gan Savienības [27], gan starptautisko [28] – noteikumos preču zīmju nozarē.

40. No Regulas Nr. 207/2009 tostarp izriet, pirmkārt, ka tikai grafiski atveidojami apzīmējumi, kuri pilda preču zīmes pamatfunkcijas, proti, nošķir viena uzņēmuma preces un pakalpojumus no cita uzņēmuma precēm un pakalpojumiem, var būt Kopienas preču zīmes un tādējādi tām var būt atbilstoša aizsardzība, kas ir iegūstama ar reģistrācijas faktu, un, otrkārt, ka Kopienas preču zīmei piešķirtai aizsardzībai ir jābūt *absolūtai* attiecībā pret identiskiem vai līdzīgiem apzīmējumiem, kas rada sajaukšanas iespēju [29]. Šī preču zīmei piešķirtā absolūtā aizsardzība nav atkarīga no apstākļa, vai sajaukšanas iespēju radošie apzīmējumi ir vai nav reģistrēti kā Kopienas preču zīmes.

41. Konflikta gadījumā starp divām reģistrētām Kopienas preču zīmēm prioritātes principa piemērošana, manuprāt, pirmkārt, nozīmē prezumpciju, ka pirmā reģistrētā preču zīme izpilda pieprasītos nosacījumus, lai saņemtu Kopienas aizsardzību pirms vēlāk reģistrētās preču zīmes, un, otrkārt, vēlākai Kopienas preču zīmei garantētās aizsardzības apjomu sasaista ar to, ka nepastāv iepriekšējas ar to pretrunā esošas tiesības. Tādēļ konflikta gadījumā starp reģistrētām Kopienas preču zīmēm aizsardzība, ko Regula Nr. 207/2009 piešķir vēlākai Kopienas preču zīmei, ir pamatota tikai tad, ja tās īpašnieks var pierādīt, ka agrākā Kopienas preču zīme neatbilst vienam no nosacījumiem, kas nepieciešams tās aizsardzībai [30], vai ka preču zīmes nekonfliktē [31].

42. Šādi apsvērumi nav atkarīgi no apstākļa, ka Kopienas preču zīmes reģistrācijas procedūrā, pretēji Kopienas dizainparaugu procedūrai, ir paredzēta iespēja trešām personām celt iebildumus pret vēlākas preču zīmes reģistrāciju. Kā esmu izklāstījis [šo secinājumu] 30. un 31. punktā, lai gan šādas "*ex ante*" pārbaudes paredzēšana piešķir vēlāk reģistrētas preču zīmes īpašniekam lielāku tiesisko drošību un, salīdzinot ar dizainparaugu nozari, samazina risku, ka tiks reģistrētas agrākas tiesības pārkāpjošas preču zīmes, apstāklis, ka apzīmējums tiek reģistrēts kā Kopienas preču zīme, nav absolūta garantija, ka šāds

24 — Principā preču zīmes prioritāro raksturu nosaka preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums (šajā ziņā skat. Regulas Nr. 207/2009 8. panta 2. punktu un 27. pantu). Precīzākas prioritātes principa definīcijas ir atrodamas arī ģenerāladvokātes Trstenjakas [*Trstenjak*] secinājumu lietā C-482/09 *Budějovický Budvar* (2011. gada 22. septembra spriedums, Krājums, I-8701. lpp.) 57. punktā, kā arī ģenerāladvokāta Jēskinena [*Jääskinen*] secinājumu lietā C-190/10 *Génesis* (2012. gada 22. marta spriedums) 54. punktā.

25 — Skat. šī sprieduma 39. un 40. punktu (minēts iepriekš 3. zemsvītras piezīmē).

26 — Skat., piemēram, regulas preambulas 8. apsvērumu, kā arī 8. pantu, III sadaļas 2., 3. un 4. iedaļu (29.–35. pants), kā arī 41., 42., 53. un 54. pantu.

27 — Skat., piemēram, Direktīvas 2008/95/EK (minēta iepriekš 23. zemsvītras piezīmē) 4. panta 1., 2., 3. un 4. punktu, 5. pantu, 6. panta 2. punktu, 9. pantu, 11. panta 4. punktu un 14. pantu.

28 — Skat., piemēram, Parīzes Konvencijas par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību (Konvencija parakstīta Parīzē 1883. gada 20. martā, pēdējo reizi pārskatīta Stokholmā 1967. gada 14. jūlijā un grozīta 1979. gada 28. septembrī (Apvienoto Nāciju nolīgumu krājums, 828. sējums, Nr. 11851, 305. lpp.)) 4. panta A.1. un B daļu. Šīs konvencijas redakciju franču valodā var atrast šādā interneta vietnē: www.wipo.int/treaties/fr/ip/paris/trtdocs_wo020.html.

29 — Skat. Regulas Nr. 207/2009 preambulas 7. un 8. apsvērumu, kā arī 4. un 6. pantu.

30 — To vēlākas preču zīmes īpašnieks var izdarīt ar pieteikumu par agrākas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu, iesniedzot šo pieteikumu ISTB, vai, iespējams, ar pretprasību preču zīmju tiesā, kurā pret viņu ir uzsākta lieta par preču zīmes pārkāpumu.

31 — To vēlākas preču zīmes īpašnieks var darīt preču zīmju tiesā, kurā pret viņu ir uzsākta lieta par preču zīmes pārkāpumu.

apzīmējums nepārkāpj ekskluzīvās tiesības, kuras tika piešķirtas ar agrāk reģistrētu preču zīmi. Pastāvošās procesuālās atšķirības starp dizainparaugu un preču zīmju nozarēm, lai gan tās ir svarīgas, tomēr tās nav tādas, manuprāt, ar ko varētu attaisnot aplūkojamās tiesību normas interpretāciju pretēji prioritātes principam [32].

43. Turklāt gadījumā, kad agrākas preču zīmes īpašnieks rīkojas, lai aizsargātu savu īpašumu pret viņa tiesībām kaitējošo apzīmējumu, pat ja šis apzīmējums ir likumīgi vēlāk reģistrēta preču zīme, Regulas Nr. 207/2009 ieviestai aizsardzības sistēmai viņam jāgarantē iespēja saņemt šādas kaitējumu radošas preču zīmes izmantošanas aizliegumu visātrākajā iespējamā veidā, ciktāl šāda veida preču zīmes esamība tirgū var kaitēt agrākas preču zīmes pamatfunkcijai [33]. Turklāt šķiet acīmredzami, ka, jo ilgāk tirgū līdzās pastāv abas konfliktējošās preču zīmes, jo smagāks potenciālais vai reālais kaitējums būs nodarīts agrākajai preču zīmei.

44. Šajā ziņā būtiski ir norādīt, ka Tiesai jau ir bijusi iespēja vairākas reizes nospriest, ka absolūtās aizsardzības, ko preču zīmei piešķir saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu, piešķirot ekskluzīvas tiesības tās īpašniekam, mērķis ir tieši ļaut šim pēdējam aizsargāt savas kā preču zīmes īpašnieka īpašās intereses, proti, garantēt, ka preču zīme var pildīt savas funkcijas [34]. Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktu, manuprāt, var interpretēt tikai saskaņā ar šajā pastāvīgajā judikatūrā norādīto perspektīvu.

45. Turklāt, kā Komisija to pareizi norādīja, uz tiesībām celt prasību par preču zīmes pārkāpumu attiecināt nosacījumu par to, ka vēlākai preču zīmei ir jābūt atzītai par spēkā neesošu, ir pielīdzināms procedūras par preču zīmes pārkāpumu pakļaušanai nesamērīgu kavējumu riskam, kad, nevēloties gaidīt ISTB lēmumu šajā jautājumā, kas tiks pieņemts jau pēc divu pakāpju administratīvas iekšējas pārbaudes, agrākas preču zīmes īpašnieks riskētu ar to, ka viņam būtu ilgi jāgaida iespējamo tiesas procesu Vispārējā tiesā, un, iespējams, apelācijas tiesvedībā – Tiesā, iznākums [35]. Tādējādi agrākās preču zīmes un kaitējumu radošās preču zīmes līdzāspastāvēšana tirgū varētu ilgt vairākus gadus, potenciāli radot būtisku kaitējumu agrākās preču zīmes īpašniekam.

32 — Protams, pastāv iespēja, ka iebildumi nav iesniegti vai ka tos noraida procesuālu pārkāpumu dēļ, kā tas notika tieši pamatlietā iesniedzējtiesā (iebildumu nodevas nesamaksāšana), kas ir agrākās preču zīmes īpašnieka "neuzmanības" rezultāts, kurš nav īstenojis, vai īstenojis slikti, tam ar Regulu Nr. 207/2009 piešķirtās tiesības iesniegt iebildumus. Tādēļ, pretēji dizainparaugu nozarē notiekošajam, preču zīmju nozarē agrākas preču zīmes īpašnieku varētu uzskatīt par vismaz daļēji atbildīgu par vēlāk notikušo preču zīmes reģistrāciju un tādējādi par šādi radīto juridiskās nedrošības situāciju. Šādu līdzatbildību varētu "sodīt", nosakot pienākumu sagaidīt, kad vēlāk reģistrētā preču zīme tiks atzīta par spēkā neesošu, lai varētu celt prasību par preču zīmes pārkāpumu agrākās preču zīmes aizsardzībai. Tomēr es uz šādu iespējamo kritiku atbildētu, ka, pirmkārt, nav pierādīts, ka iebildumi netika iesniegti agrākas preču zīmes īpašnieka neuzmanības dēļ. Var būt tādi gadījumi, piemēram, kad divu preču zīmju sajaukšanas iespēja kļūst acīmredzama tikai pēc konkrētas vēlākās preču zīmes izmantošanas un tādējādi tikai brīdī, kurā konfliktējošās preču zīmes sāk līdzās pastāvēt tirgū. Otrkārt, jebkurā gadījumā jānorāda, ka tas, ka tiesības iesniegt iebildumus nav izmantotas vai izmantotas kļūdaini, nevar apšaubīt tāda pamatprincipa preču zīmju nozarē piemērošanu, kāds ir prioritātes princips, saskaņā ar kuru agrākām tiesībām ir virsroka pār vēlākām.

33 — Proti, kā norādīts iepriekš šo secinājumu 40. punktā, uzdevums garantēt gala patērētājam vai izmantotājam šīs preču zīmes apzīmētās preces vai pakalpojuma izcelsmes norādi, ļaujot viņam bez iespējamas sajaukšanas nošķirt šo preci vai pakalpojumu no tiem, kuriem ir cita izcelsme. Šajā ziņā plašajā judikatūrā šajā jomā skat. kā pēdējo 2012. gada 15. marta spriedumu apvienotajās lietās C-90/11 un C-91/11 *Strigl* un *Securvita*, 30. punkts.

34 — Pēc analoģijas skat. attiecībā uz Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.; atcelta un aizvietota ar Direktīvu 2008/95/EK, minēta iepriekš 23. zemsvītras piezīmē), 5. panta 1. punktu 2009. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-487/07 *L'Oréal* (*Recueil*, I-5185. lpp., 58. punkts) un 2012. gada 19. jūlija spriedumu lietā C-376/11 *Pie Optiek* u.c. (46. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt jānorāda, ka atbilstoši minētajai judikatūrai starp šādiem uzdevumiem ir ne tikai pamatfunkcijas, kas ir minētas iepriekš šo secinājumu 40. punktā un iepriekšējā zemsvītras piezīmē, bet arī citi preču zīmes uzdevumi, it īpaši uzdevums garantēt attiecīgās preces vai pakalpojuma, saziņas, ieguldījumu vai reklāmas kvalitāti.

35 — Šajā ziņā skat. Regulas Nr. 207/2009 VII sadaļu un it īpaši 58., 64. panta 3. punktu un 65. pantu.

46. Turklāt vēlākās preču zīmes īpašnieks man šķiet jebkurā gadījumā aizsargāts pret iespējamo prasības par preču zīmes pārkāpumu ļaunprātīgas celšanas no agrākās preču zīmes īpašnieka puses, jo tam ir iespēja aizsargāties arī Kopienas preču zīmju tiesā, kurā tas var atsaukties uz iespējamo iebildumu noraidīšanu pēc būtības ISTB [36] [procedūrā], kā arī iespēja iesniegt pretprasību par agrākās preču zīmes, uz kuru balstās prasība par preču zīmes pārkāpumu, atcelšanu vai atzīšanu par spēkā neesošu [37]. Pārējā daļā, kā tas jau ir norādīts šo secinājumu 40. un 41. punktā, viņa īpašumtiesību aizsardzības apmērs jau no paša sākuma ir saistīts ar to, ka nepastāv agrākas tiesības, kuras būtu konfliktā ar viņa tiesībām.

47. Manuprāt, no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka tikai tāda "trešo personu" jēdziena, kas ir minēts Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punktā, interpretācija, kas atbilst prioritātes principam un tendencei ietvert *jebkuru* trešo personu, līdz ar to arī vēlākas Kopienas preču zīmes īpašnieku – trešo personu, var garantēt reģistrētas Kopienas preču zīmes absolūtās aizsardzības mērķa, kas ir izvirzīts Regulā Nr. 207/2009, izpildi.

48. Turklāt papildus iepriekš minētajiem apsvērumiem pastāv citi gramatiska un sistēmiska rakstura apsvērumi, kas, manuprāt, atbalsta šeit piedāvāto Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta interpretāciju.

49. Patiesībā no gramatiskā viedokļa ir jānorāda, ka, lai gan Regulā Nr. 207/2009 nav ietverta neviena tieša norma par agrāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieka iespēju celt prasību par preču zīmes pārkāpumu pret citas vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieku, Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta tekstā Kopienas reģistrētas preču zīmes īpašniekam ir piešķirtas ekskluzīvas tiesības izmantot šo preču zīmi un aizliegt "trešām personām" bez viņa piekrišanas izmantot viņa preču zīmei kaitējošu apzīmējumu, nešķirojot, vai šī trešā persona ir vai nav vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašniece [38]. Turklāt man šķiet iespējams, ka, ja likumdevējs būtu vēlējies ieviest aizsardzības principu attiecībā uz vēlāk reģistrētu preču zīmju īpašniekiem, tas būtu to konkrēti norādījis.

50. Tālāk saskaņā ar sistēmisko interpretāciju ir jāpiebilst, ka nevienā Regulas Nr. 207/2009 normā nav paredzēta iespējama vēlākas preču zīmes īpašnieka – trešās personas aizsardzība pret šīs regulas 9. panta 1. punktā [39] paredzēto aizliegumu, lai gan šajā regulā savukārt ir paredzēti daži ekskluzīvo tiesību, kas piešķirtas reģistrētas preču zīmes īpašniekam, ierobežojumi [40]. Šajā ziņā Regulas Nr. 207/2009 54. pantam ir īpaša nozīme. No šīs normas patiesībā izriet, ka tikai tajā paredzēto nosacījumu (piekrišana [tolerance] piecu secīgu gadu laikā) izpildes gadījumā agrāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieks nevar celt nedz prasību atzīt par spēkā neesošu, nedz prasību par preču zīmes pārkāpumu pret citas vēlākas Kopienas preču zīmes īpašnieku. Līdz ar to var secināt, ka, ja šie nosacījumi nav izpildīti, agrākas preču zīmes īpašnieks noteikti var celt prasību par preču zīmes pārkāpumu pret vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašnieku.

36 — Protams, ISTB lēmums par iebildumu noraidīšanu pēc būtības nebūs saistošs valsts tiesai. Tomēr tas nevar nebūt – atbilstoši dažādām valsts procesuālajām normām – "būtisks pierādījums" par nelikumīgas izmantošanas neesamību. Pārējā daļā, lai gan valsts tiesa, kas pārbauda prasību par preču zīmes pārkāpumu, izmanto tos pašus kritērijus kā ISTB iebildumu procedūrā, ņemot vērā to situāciju saderību, kas ir paredzētas, no vienas puses, Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā un 5. punktā, un, no otras puses, 9. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktā, tās veiktā pārbaude nav pilnībā identiska ar to, ko veic ITSB. Patiesībā šīs pārbaudes atšķiras ar apstākli, ka prasības par preču zīmes pārkāpumu ietvaros salīdzinājums starp attiecīgajiem apzīmējumiem un precēm, kuru apzīmēšanai tie tiek izmantoti, tiek veikts, izmantojot to izmantošanas tirgū situācijas "*ex post*" analīzi, nevis, kā tas ir iebildumu procedūrā, izmantojot preventīvo un abstrakto "*ex ante*" veida analīzi, kas galvenokārt balstās uz reģistrācijas pieteikumu elementiem..

37 — Skat. Regulas Nr. 207/2009 96. panta d) punktu un 100. pantu.

38 — Šajā ziņā jānorāda, ka, ja Regulas Nr. 207/2009 itāļu un vācu valodas redakcijās ir vispārēja atsauce uz "*terzi*" un uz "*Dritten*", tad franču, angļu un spāņu valodas redakcijas ir vēl skaidrākas, norādot uz aizliegumu *jebkurai* trešai personai, attiecīgi izmantojot jēdzienus "*tout tiers*", "*all third parties*", "*cualquier tercero*".

39 — Šāda veida eventuālo aizsardzību, manuprāt, nevar secināt – kā to dara *FCIPPR* savos apsvērumos – no Regulas Nr. 207/2009 6. panta normām, kurās ir noteikts, ka Kopienas preču zīmi iegūst ar reģistrāciju. Arī šīs normas ir jāinterpretē tāpat kā visas citas Regulas Nr. 207/2009 normas, ņemot vērā prioritātes principu (skat. iepriekš šo secinājumu 39. punktu).

40 — It īpaši, papildus Regulas Nr. 2007/2009 54. pantam, kurš tiek analizēts tālāk tekstā, var pieminēt šīs pašas regulas 12. pantu, kurā ir paredzēti konkrēti ierobežojumi attiecībā uz īpašnieka tiesībām aizliegt trešām personām Kopienas preču zīmes izmantošanu komercdarbībā, kā arī Regulas Nr. 207/200 13. pantu, kurā ir noteikts, ka ar preču zīmi piešķirtās tiesības neļauj īpašniekam aizliegt izmantot preces, kuras īpašnieks vai ar viņa piekrišanu ir laistas apgrozībā Savienībā ar šādu preču zīmi.

51. Turklāt Regulas Nr. 207/2009 54. pantam šajā sakarā ir nozīme no šīs regulas sistēmiskās interpretācijas viedokļa. Faktiski no nošķiršanas šajā pantā starp lūgumu atzīt vēlāku preču zīmi par spēkā neesošu un iebildumiem pret tās izmantošanu var secināt, ka Regulā Nr. 207/2009 prasība par atzīšanu par spēkā neesošu un prasība par preču zīmes pārkāpumu ir divi atšķirīgi prasību veidi, neparedzot nekādu prejudiciālu saistību starp tām [41].

52. Tāpat kā dizainparaugu nozarē arī preču zīmju nozarē Regulā Nr. 207/2009 ir skaidri nošķirti divi prasību veidi, kurām ir atšķirīgs priekšmets, iedarbība un mērķis. Pirmkārt, ar Regulas Nr. 207/2009 96. pantu valstu preču zīmju tiesām ir piešķirta ekskluzīva kompetence izskatīt prasības par preču zīmes pārkāpumu. Otrkārt, kas attiecas uz pieteikumiem par preču zīmju atzīšanu par spēkā neesošām, Regulā Nr. 207/2009 ir izdarīta izvēle tos izskatīt centralizēti ISTB, pat ja šādu principu, tāpat kā dizainparaugu nozarē, pavājina preču zīmju tiesu iespēja pārbaudīt pretprasības par reģistrētas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu, kas ir iesniegtas prasības par preču zīmes pārkāpumu kontekstā. Neviens elements neļauj uzskatīt, ka likumdevējs būtu vēlējies uz tiesībām celt prasību attiecināt nosacījumu par citas prasības iepriekšēju vai vienlaicīgu celšanu [42].

53. Turklāt es uzskatu, ka Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta jēdziena "trešās personas" piedāvātā interpretācija nerada īpašas problēmas kompetences sadalē starp preču zīmju tiesām un ITSB. Lai gan patiešām, kā tas jau ir pierādīts dizainparaugu nozarē [43], arī preču zīmju nozarē pastāv iespēja, ka vēlākas preču zīmes juridiskā situācija kļūst nenoteikta gadījumā, kad agrākas preču zīmes īpašnieks, kura prasība par preču zīmes pārkāpumu pret vēlākas preču zīmes īpašnieku tikusi apmierināta, nerīkojas, lai šo preču zīmi atzītu par spēkā neesošu, man tomēr šķiet, ka iemesli, kuru dēļ es secināju, ka šāda juridiska nenoteiktība nevar būt noteicoša jēdziena "trešā persona", pret kuru dizainparauga īpašnieks [44] var celt prasību par preču zīmes pārkāpumu, interpretācijā, ir piemērojami *mutatis mutandis* preču zīmju nozarē [45]. Savukārt es uzskatu, ka tiktāl, ciktāl – kā es jau norādīju iepriekš šo secinājumu 43. un 45. punktā – alternatīva interpretācija apdraudētu prasības par preču zīmes pārkāpumu efektivitāti, tā riskētu radīt kaitējumu Regulā Nr. 207/2009 paredzētajai aizsardzības sistēmai.

54. Ņemot vērā iepriekš minēto, uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu, manuprāt, ir jāatbild, nospriežot, ka Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka konfliktsituācijā saistībā ar ekskluzīvo tiesību, kuras ir piešķirtas ar Kopienas preču zīmi, pārkāpumu tiesības aizliegt trešām personām izmantot šādu preču zīmi attiecas uz jebkuru trešo personu, ieskaitot arī trešo personu, kas ir vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašniece.

41 — Kā Komisija pareizi ir norādījusi, citās Regulas Nr. 207/2009 normās, tostarp 1. panta 2. punktā vai 110. pantā, šīs prasības ir skaidri nošķirtas.

42 — Šajā ziņā jānorāda, ka Regulas Nr. 207/2009 100. panta 7. punktā ir noteikts, ka Kopienas preču zīmju tiesa, kas izskata pretprasību par atcelšanu vai spēkā neesamības paziņošanu, pēc Kopienas preču zīmes īpašnieka iesnieguma un pēc citu pušu uzklausīšanas var apturēt lietas izskatīšanu un var lūgt atbildētājam iesniegt ITSB pieteikumu par atcelšanu vai spēkā neesamības atzīšanu. Tomēr šāda norma, pirmkārt, piešķir tikai *tiesības* tiesai apturēt tiesvedību, otrkārt, tās mērķis ir nepieļaut pretrunas ar lēmumiem par agrākas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu, un, treškārt, jebkurā gadījumā tā attiecas tikai uz agrākas preču zīmes spēkā neesamību, uz kuru balstās prasība par preču zīmes pārkāpumu, un nevis iespējamo apzīmējuma, pret kuru ir celta prasība par preču zīmes pārkāpumu, vēlākas reģistrācijas tiesiskumu.

43 — Skat. manus secinājumus, kas sniegti lietā *Celaya* (minēta iepriekš 4. zemsvītras piezīmē, 39.–44. punkts).

44 — Savos secinājumos, kas sniegti lietā *Celaya* (minēta iepriekš 4. zemsvītras piezīmē), 39.–44. punktā es esmu norādījis, pirmkārt, ka iespēja, ka vēlākas preču zīmes īpašnieks to izmanto pēc tam, kad viņa prasījumi ir noraidīti prasības par preču zīmes pārkāpumu ietvaros, ir minimāla un, otrkārt, ka šādu īpašumtiesību izmantošanas gadījumā, kas formāli vēl ir spēkā, jo nav atzītas par spēkā neesošām vai tādām, kas pārkāpj trešo personu tiesības, šīm pēdējām ir iespēja ar pretprasību lūgt tās atzīt par spēkā neesošām.

45 — Protams, gadījumā, kad prasība par preču zīmes pārkāpumu pret vēlāk reģistrētu Kopienas preču zīmi tiek apmierināta pēc tam, kad pēc būtības ir noraidīti iebildumi pret šo pašu agrāko Kopienas preču zīmi, kas ir norādīta prasības par preču zīmes pārkāpumu atbalstam, rastos iespējama pretruna starp ISTB iebildumu procedūrā pieņemto lēmumu un preču zīmju tiesas spriedumu. Tomēr šādi gadījumi man šķiet drīzāk reti, ņemot vērā 36. zemsvītras piezīmē minēto "būtiska pierādījuma" raksturu, kuram ITSB lēmumiem būtu jāpiemīt valsts tiesvedībā. Turklāt šādu pretrunu, iespējams, varētu attaisnot, ņemot vērā dažādos aspektus, kas ir iebildumu procedūrai un tiesvedībai par preču zīmes pārkāpumu, kas ir minētas tai pašā 36. zemsvītras piezīmē.

55. Lai sniegtu iesniedzējtiesai pēc iespējas pilnīgāku viedokli, es uzskatu par lietderīgu precizēt, ka, ja Tiesa izlemtu piekrist tādai Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta jēdziena "trešā persona" interpretācijai, ko es piedāvāju iepriekšējā punktā, šādai interpretācijai noteikti būtu jāattiecas arī uz trešo personu, kas ir vēlāk dalībvalstī reģistrētas preču zīmes īpašniece, turklāt tas tā ir neatkarīgi no atbilstošo valsts tiesību normu formulējuma.

56. Citādāks risinājums ne tikai būtu neloģisks, bet arī neatbilstošs tikko sniegtajai interpretācijai un apdraudētu Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta lietderīgo iedarbību tiktāl, ciktāl ar to tiktu atļauts, reģistrējot apzīmējumu valsts līmenī, ierobežot agrākas Kopienas preču zīmes īpašniekam saskaņā ar Regulu Nr. 207/2009 sniegto aizsardzību. Turklāt citādāka interpretācija, manuprāt, būtu pretēja preču zīmes vienotā rakstura principam [46], jo agrākas Kopienas preču zīmes īpašnieks dažādās dalībvalstīs būtu aizsargāts dažādi atkarībā no tā, vai valsts tiesību akti tam piešķir iespēju celt prasību par preču zīmes pārkāpumu, nesagaidot vēlākas valsts preču zīmes, kas kaitē viņa tiesībām, atzīšanu par spēkā neesošu.

57. Šajā pašā nozīmē visbeidzot uzskatu, ka ir lietderīgi norādīt, ka saskaņā ar Savienības tiesību vienveidīgas interpretācijas prasībām, kuras Tiesa vairākkārtīgi ir atkārtojusi [47], Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta jēdziena "trešā persona" interpretācija nevar neattiekties uz atbilstošo jēdzienu, kurš ir paredzēts Direktīvas 2008/95 5. panta 1. un 2. punktā, kas ir formulēti līdzīgā veidā [48].

V – Secinājumi

58. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante* uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt tādējādi, ka:

Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi 9. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka konfliktsituācijā saistībā ar ekskluzīvo tiesību, kuras ir piešķirtas ar Kopienas preču zīmi, pārkāpumu tiesības aizliegt trešām personām izmantot šādu preču zīmi attiecas uz jebkuru trešo personu, kas izmanto apzīmējumu ar sajaukšanas iespēju, ieskaitot arī trešo personu, kas ir vēlāk reģistrētas Kopienas preču zīmes īpašniece.

46 — Skat. Regulas Nr. 207/2009 preambulas 3. apsvērumu un 1. panta 2. punktu.

47 — Skat. tostarp 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-168/08 *Hadadi* (Krājums, I-6871. lpp., 38. punkts), 2010. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-467/08 *Padawan* (Krājums, I-10055. lpp., 32. punkts) un 2011. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-536/09 *Omejc* (Krājuma, I-5367. lpp., 19. punkts).

48 — Turklāt Tiesa vairākas reizes paralēli interpretēja Regulas Nr. 207/2009 9. pantu un Direktīvas 2008/95 atbilstošās normas vai iepriekš – Direktīvas 89/104 normas. Skat. 2011. gada 22. septembra spriedumu lietā C-323/09 *Interflora* un *Interflora British Unit* (Krājums, I-8625. lpp., 38. punkts un tajā minētā judikatūra).